

Arrest

nr. 117 016 van 16 januari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 5 juli 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 april 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient bij schrijven gedateerd op 9 januari 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid neemt op 13 mei 2009 de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard.

1.3. Verzoekster dient bij schrijven gedateerd op 14 november 2009 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid neemt op 14 oktober 2010 de beslissing waarbij de tweede aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard.

1.5. Verzoekster dient bij schrijven gedateerd op 6 mei 2012 een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) neemt op 30 april 2013 de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekster op 5 juni 2013 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 21.05.2012 werd ingediend door :

[...]

Nationaliteit: Rusland (Federatie van)

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 09 september 2008 in België verblijft, sterke lokale verankering zou verworven hebben in België, naar een steeds betere beheersing zou streven van de Nederlandse taal (zie inschrijvingsbewijzen, deelcertificaten, attesten), haar kennis steeds bijschaaft door middel van nieuwe opleidingen, een inburgeringstraject doorliep, contacten onderhoudt met de ouders van de andere kinderen op school, ook via de sportactiviteiten van haar zoon regelmatige sociale contacten onderhoudt, sociaal zou zijn, zich makkelijk aan past, bereid is zich te integreren, inspanningen levert om zich te integreren, een bewijs voorlegt dat zij een cursus maatschappelijke oriëntatie voorlegde, een zeer grote werkbereidheid zou tonen, zeer gemotiveerd is zich in te schakelen in het arbeidscircuit, door verschillende bedrijven in dienst zou kunnen genomen worden wanneer zij over de nodige verblijfsdocumenten zou beschikken, dat de kinderen de Nederlandse taal reeds perfect beheersen en dat allen een vrienden- en kennissenkring hebben uitgebouwd en getuigenverklaringen voorleggen, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 van de wet van 15 december 1980.

Verzoekster vroeg op 09 september 2008 asiel aan in België. Doordat betrokkene reeds eerder asiel had aangevraagd in Polen, werd er in het kader van de Dublin-akkoorden een overname gevraagd aan Polen op 30 oktober 2008. De Poolse autoriteiten verklaarden zich akkoord met de overname op 31 oktober 2008. Bovendien dient hierbij te worden gesteld dat Polen gelast is met de behandeling van de asielaanvraag. Daaropvolgend leverde de Dienst Vreemdelingenzaken op 22 december 2008 een bijlage 26quater af, haar betekend op dezelfde dag, met het bevel om het grondgebied te verlaten waardoor haar asielprocedure in België afgesloten werd. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleef nadien illegaal in België. De duur van de procedure - namelijk 3 maand 13 dagen - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Meester [N.] haalt aan dat betrokkene legaal in België verblijft zodat zij gerechtigd is de aanvraag vanuit België in te dienen. Het is inderdaad zo dat betrokkene op het moment dat onderhavige aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend werd, in het bezit was van een medisch attest van immatriculatie. Betrokkene had namelijk op 30 januari 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 ingediend en deze aanvraag werd op 14 mei 2009 ontvankelijk verklaard. Op 25 maart 2013 werd deze echter ongegrond bevonden waardoor dit geen buitengewone omstandigheid vormt waardoor de aanvraag niet ingediend zou kunnen worden via de gewone procedure.

Betrokkene zou volledig onthecht zijn aan haar land van herkomst. Daar zij meer dan 33 jaar woonachtig was in het land van herkomst en minder dan 5 jaar in België vertoeft, is het weinig waarschijnlijk dat de banden met België intenser zijn dan die met het land van herkomst. Het is bovendien betrokkenes persoonlijke keuze geweest om geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten haar betekend op 22 december 2008 en vervolgens meerdere aanvragen op basis van artikel 9ter in te dienen alsook om geen contacten te onderhouden met haar land van herkomst..

De raadsheer stelt dat betrokkene in de ruime tijdsperiode van legaal verblijf haar sociale en affectieve belangen in België gevestigd heeft. Het medisch A.I. dat betrokkene van 14 mei 2009 tot 25 maart 2013 had, is geen verblijfstitel. Het is een enkel een proceduredocument dat bewijst dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ontvankelijk verklaard is en nog in behandeling is. Het is overigens normaal dat betrokkene in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag haar tijd in België zo goed mogelijk probeerde te benutten.

Het feit dat de kinderen hier naar school gaan, wat gestaafd wordt aan de hand van school attesten, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid omdat betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.7. Eveneens op 30 april 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster samen met de eerste bestreden beslissing ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van [...], Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

[...], nationaliteit Rusland (Federatie van)

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

en kinderen:

[...]

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 1° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en een geldig visum.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoekster.

3. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve wijst de Raad erop dat, luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet, het verzoekschrift onder meer een uiteenzetting moet bevatten “*van de feiten en de middelen*”. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden verstaan: de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

De Raad stelt vast dat de middelen van verzoekster geheel zijn gericht tegen de eerste bestreden beslissing. Op geen enkele wijze worden de ingeroepen schendingen betrokken op de tweede bestreden beslissing. Tevens ontbreekt een uiteenzetting van de wijze waarop een eventuele onwettigheid van de eerste bestreden beslissing enige invloed zou kunnen hebben op de regelmatigheid van de tweede bestreden beslissing die is gegrond op eigen feitelijke motieven en een afzonderlijke juridische basis. Verzoekster geeft weliswaar aan dat de tweede bestreden beslissing is genomen in uitvoering van de eerste bestreden beslissing, en derhalve een volgbeslissing betreft, doch dit gegeven kan niet worden vastgesteld. Op lezing van de tweede bestreden beslissing kan enkel worden afgeleid dat het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in uitvoering van een beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris, zonder dat hierbij blijkt dat deze beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen in uitvoering van de eerste bestreden beslissing.

De Raad stelt vast dat het beroep – bij gebreke van een middel – onontvankelijk is in de mate dat het is gericht tegen het op 5 juni 2013 aan verzoekster betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

4. Onderzoek van het beroep wat de eerste bestreden beslissing betreft, de beslissing waarbij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard

4.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“De motivering van de Staatssecretaris m.b.t. de buitengewone omstandigheden is niet afdoende.

Inhoudelijk wordt op geen enkele wijze verduidelijkt waarom de door verzoekster opgeworpen omstandigheden niet worden aanvaard als buitengewone omstandigheden.

Terzake kan nuttig worden verwezen naar de inhoud van het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 20.03.13; de inhoud van het arrest heeft weliswaar betrekking op een motivering van de Staatssecretaris terzake de ongegrondheid van een beslissing, doch de inhoud ervan kan per analogiam worden toegepast op huidige casus:

« 3.1.3. Dans le cadre de son contrôle de légalité, il n'appartient pas au Conseil se substituer son appréciation à celle de la partie défenderesse mais uniquement de vérifier si celle-ci n'a pas tenu pour établis des faits qui ne ressortent pas du dossier administratif et si elle n'a pas donné desdits faits, dans la motivation tant matérielle que formelle de sa décision, une interprétation qui procède d'une erreur manifeste d'appréciation (dans le même sens CE, 6 juillet 2005, n° 147.344).

Dans ce même cadre, il lui appartient notamment de vérifier si La partie défenderesse a respecté les obligations qui Lui incombent, notamment en termes de motivation des actes administratifs. A cet égard, Il importe de rappeler que si l'obligation de motivation formelle qui pèse sur l'autorité, en vertu de diverses dispositions légales, n'implique nullement la réfutation détaillée de chaque argument avancé à L'appui de la demande dont elle est saisie, elle comporte néanmoins l'obligation d'informer l'auteur de cette demande des raisons qui ont déterminé l'acte attaqué, ainsi que d'apporter une réponse, fût-elle implicite mais certaine, aux arguments essentiels invoqués à l'appui de ladite demande.

3.2. En l'espèce, le Conseil observe qu'à l'occasion de la demande d'autorisation de séjour visée au point 1.2. du présent arrêt, le requérant a fait valoir, à tout le moins, qu'il séjourne en Belgique depuis 2004, qu'il parle couramment le français, qu'il s'est parfaitement intégré aux us et coutumes du peuple belge, et notamment, qu'il s'y est fait des amis.

A cet égard, la décision attaquée comporte le motif suivant: « Il convient toutefois de souligner qu'on ne voit raisonnablement pas en quoi ces éléments justifieraient une régularisation: en effet, une bonne intégration dans la société belge et un long séjour sont des éléments qui peuvent, mais ne doivent pas entraîner l'octroi d'une autorisation de séjour (CE., 14 juillet 2004, n°133.915). Dès lors ces éléments ne peuvent constituer un motif suffisant pour justifier une régularisation de séjour dans le chef de l'intéressé».

Force est toutefois de constater que cette motivation ne peut être considérée comme suffisante, dès lors qu'elle ne permet nullement de comprendre la raison pour laquelle, dans le cas d'espèce, la partie défenderesse estime que, à tout le moins, la durée du séjour du requérant et son intégration ne sont pas de nature à lui permettre d'obtenir une autorisation de séjour. L'absence d'exigence de l'explicitation des motifs de la décision attaquée ne saurait être invoquée à cet égard, dans la mesure où le motif susmentionné ne semble être qu'une position de principe de la partie défenderesse, déduite d'un arrêt du Conseil d'Etat, et non de l'appréciation de la situation invoquée par le requérant dans sa demande, tandis qu'en l'occurrence, l'examen des pièces versées au dossier administratif ne permet, par ailleurs, pas d'invalider ce constat.

Deze argumentatie dient integraal onderschreven, en kan per analogiam worden ingeroepen.

De Staatssecretaris ontwikkelt geen enkele argumentatie m.b.t. haar stelling dat de door verzoekster aangehaalde omstandigheden niet kunnen worden ingeroepen als buitengewone omstandigheden.

De principiële stelling, ingenomen door de Staatssecretaris, vloeit evenmin voort uit vaststaande rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen of de Raad van State, zodat de Staatssecretaris evenmin dienstig kan refereren aan vaststaande jurisprudentie (cfr. het geciteerde arrest).

De weigering van de Staatssecretaris om de door verzoekster aangehaalde omstandigheden te beschouwen als buitengewone omstandigheden, wordt onvoldoende (lees: niet) geëxpliciteerd in de bestreden beslissing.”

4.2. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Zij licht het middel als volgt toe:

“De aanwezigheid van de buitengewone omstandigheden dient uiteraard beoordeeld op het ogenblik van het indienen van de aanvraag, en uiteraard niet op het ogenblik van de beslissing.

Dit blijkt duidelijk uit de bewoordingen van art. 9bis Vreemdelingenwet zelf.

[...]

Waar de Staatssecretaris - minstens impliciet - stelt dat de aanwezigheid van de buitengewone omstandigheden dient beoordeeld op het ogenblik van de beslissing, is de motivering strijdig met art. 9bis.

In casu had verzoekster legaal verblijf op het ogenblik van haar aanvraag, hetgeen niet wordt betwist door de Staatssecretaris; dit legaal verblijf is een evidente buitengewone omstandigheid welke verantwoordt dat zij haar aanvraag bij de burgemeester van de gemeente (waar zij legaal verblijf houdt) indient.”

4.3.1. Gezien hun nauwe samenhang worden het eerste en het tweede middel samen behandeld.

4.3.2. Nu niet ter discussie staat dat de eerste bestreden beslissing onder het toepassingsgebied valt van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden ingezien op welke wijze deze beslissing het artikel 1 van deze wet schendt.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien verder dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "*afdoende*", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. In de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt immers, met verwijzing naar artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat de door verzoekster ingeroepen elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die verhinderen dat zij de aanvraag om machtiging tot verblijf kan indienen via de gewone procedure, met name via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfsplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Hierbij wordt ingegaan op de verschillende door verzoekster aangehaalde elementen en telkens – in tegenstelling tot hetgeen verzoekster betoogt – *in concreto* toegelicht waarom deze elementen niet in aanmerking worden genomen.

Wat de duur van het verblijf in België, de elementen betreffende de integratie en de werkbereidheid van verzoekster betreft, stelt de Raad vast dat in de eerste bestreden beslissing wordt aangegeven dat deze elementen niet verantwoordend dat de aanvraag in België wordt ingediend en deze elementen het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet. De Raad merkt op dat deze motivering op voldoende duidelijke wijze aangeeft dat verweerder oordeelt dat deze elementen niet aannemelijk maken dat de aanvraag niet kan worden ingediend vanuit het land van herkomst en deze elementen in wezen elementen zijn die de gegrondheid van de aanvraag betreffen en aldus kunnen worden onderzocht in het kader van een eventueel onderzoek conform artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Verder wordt toegelicht dat de duur van de doorlopen '*asielprocedure*' – die drie maand en dertien dagen bedroeg en waarbij werd vastgesteld dat Polen verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag – niet als onredelijk lang kan worden beschouwd.

Daarnaast wordt – in zoverre verzoekster inriep dat zij legaal in België verbleef en aldus gerechtigd was de aanvraag in België in te dienen – gemotiveerd dat verzoekster inderdaad op het ogenblik van het indienen van huidig voorliggende aanvraag in het bezit was van een attest van immatriculatie op grond van een ontvankelijk verklaarde aanvraag om machtiging tot verblijf op medische gronden, doch dat deze aanvraag op 25 maart 2013 ongegrond werd verklaard en aldus het tijdelijke verblijf dat verzoekster ontleende aan de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet niet wordt weerhouden als buitengewone omstandigheid.

Het door verzoekster opgeworpen gegeven dat zij onthecht is van haar herkomstland wordt niet weerhouden als buitengewone omstandigheid, omdat zij meer dan 33 jaar woonachtig was in het land van herkomst en slechts vijf jaar in België en het aldus onwaarschijnlijk voorkomt dat de banden met België intenser zouden zijn dan die met het herkomstland en zij er ook zelf voor opteerde om geen gevolg te geven aan een eerder haar betekend bevel om het grondgebied te verlaten en om vervolgens meerdere aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet te richten tot het bestuur alsook geen contact te onderhouden met het land van herkomst.

Eveneens wordt gemotiveerd waarom de tijdens legaal verblijf opgebouwde sociale en affectieve belangen in België niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheid. Er wordt toegelicht dat verzoekster enkel werd toegelaten tot een tijdelijk verblijf in het Rijk in afwachting van een behandeling van haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet die ontvankelijk werd verklaard en dat het normaal is dat verzoekster in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf haar tijd in België zo goed mogelijk tracht te benutten.

Specifiek waar verzoekster verder verwees naar de scholing van haar minderjarige kinderen oordeelt verweerder dat dit gegeven evenmin als een buitengewone omstandigheden wordt weerhouden omdat niet is aangetoond dat een scholing niet kan worden verkregen in het land van herkomst en er niet blijkt

dat de kinderen gespecialiseerd onderwijs of een gespecialiseerde infrastructuur behoeven die niet voorhanden is in het land van herkomst.

De Raad stelt vast dat verzoekster op geen enkele wijze aannemelijk maakt dat voormelde motivering die ten grondslag ligt van de eerste bestreden beslissing niet afdoende is in het licht van het doel dat wordt beoogd met de formele motiveringsplicht.

Met betrekking tot de door verzoekster aangehaalde rechtspraak van de Raad kan het verder volstaan op te merken dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en dat verzoekster niet aantoont dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot het door haar geciteerde arrest identiek zijn aan deze in voorliggende zaak. Zo geeft zij zelf reeds aan dat in het geciteerde arrest een ongegrondheidsbeslissing voorlag waarbij, in tegenstelling tot in huidig voorliggende zaak, geen afdoende motivering werd voorzien betreffende de duur van het verblijf in België en de integratie.

De Raad besluit dat verzoekster niet duidelijk maakt op welk punt de motivering van de eerste bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

4.2.2. Waar verzoekster een schending inroept van de materiële motiveringsplicht, dient het middel te worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

In casu heeft verweerder geoordeeld dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure en dat derhalve geen buitengewone omstandigheden blijken.

De Raad stelt vast dat uit de motieven van de eerste bestreden beslissing duidelijk blijkt dat rekening werd gehouden met de verschillende door verzoekster ter ondersteuning van de ontvankelijkheid van haar aanvraag ingeroepen buitengewone omstandigheden en voor elke van deze elementen werd aangegeven om welke reden(en) deze niet werden weerhouden.

Verzoekster lijkt aan te geven dat zij niet akkoord kan gaan met de motivering waarbij de door haar ingeroepen duur van het verblijf in België, integratie en werkbereidheid niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden.

De stelling van het bestuur dat deze elementen niet verantwoordend dat de aanvraag in België wordt ingediend, vindt evenwel steun in de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoekster maakt niet aannemelijk dat in haar specifieke geval het alsnog kennelijk onredelijk was om dit standpunt in te nemen.

Verzoekster betoogt verder dat de buitengewone omstandigheden dienen te worden beoordeeld ten tijde van de indiening van de verblijfsaanvraag, en niet ten tijde van de totstandkoming van de beslissing. Zij geeft aan dat zij op het ogenblik van het indienen van de verblijfsaanvraag een legaal verblijf in België had en dat dit een buitengewone omstandigheid uitmaakte. De Raad merkt evenwel op dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen afbreuk doet aan de bevoegdheid van het bestuur om het al dan niet vervuld zijn van de buitengewone omstandigheden te beoordelen op het ogenblik van het nemen van de beslissing (RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c); RvS 7 mei 2013, nr. 223.428). Louter ten overvloede merkt de Raad nog op dat verzoekster met haar betoog nalaat om *in concreto* aan te tonen dat het beschikken over een attest van immatriculatie in het kader van een andere procedure een omstandigheid is die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maakt. De Raad besluit dat verzoekster de motivering in de eerste bestreden beslissing niet weerlegt waar het tijdelijk verblijf in het Rijk op het ogenblik van de indiening van de aanvraag niet wordt weerhouden als een buitengewone omstandigheid.

Verzoekster geeft verder op geen enkele wijze aan op welke gronden zij niet akkoord kan gaan met de overige motieven die aan de eerste bestreden beslissing ten grondslag liggen.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te besluiten dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

4.3.4. Het eerste en het tweede middel zijn ongegrond.

4.4. Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien januari tweeduizend veertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS